

Sygn. akt II CSK 395/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku R. K.

przy uczestnictwie R. S. i K. S.

o dział spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 30 grudnia 2013 r.,

1. odrzuca skargę kasacyjną,

2. zasądza od R. K. na rzecz K. S. kwotę 1 817 (jeden tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o dział spadku zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Jeżeli wartość ta jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga kasacyjna w tych sprawach jest niedopuszczalna.

W tzw. sprawach działowych, do których należą sprawy o dział spadku, zasadą jest wyznaczanie interesu majątkowego uczestników tych spraw, określającego wartość przedmiotu zaskarżenia, wielkością ich udziału w dzielonym majątku lub wartością konkretnego żądania czy składnika majątkowego, którego ich wnioski dotyczą. Kryterium wielkości udziału nie będzie odpowiednie jedynie wówczas, gdy skarżący podważa samą zasadę podziału (jako przykład podaje się kwestionowanie podstaw do uznania majątku za wspólny) lub zaskarża rozstrzygnięcie o innych roszczeniach objętych kompleksowo orzeczeniem działowym (z tytułu posiadania rzeczy wspólnej, rozliczenia nakładów na nią i pożytków, jakie przyniosła) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC z 2004 r., nr 4, poz. 60 oraz z dnia 24 lipca 2008 r., IV CZ 53/08, nie publ.).

Wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca i może być poddana weryfikacji na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01; z dnia 18 maja 2006 r., IV CZ34/06; z dnia 26 maja 2011 r., II CSK 672/10 - nie publ.).

Uzasadnienie skargi kasacyjnej wskazuje w sposób jednoznaczny, że wnioskodawczynie nie podważa ustaleń Sądów obu instancji, co do składu majątku spadkowego. Skarżąca kwestionuje jedynie przyznanie jej na własność - na skutek fizycznego podziału działki nr 139 - działki nr 139/4 wraz z obowiązkiem dopłaty po 10 500 zł na rzecz obu uczestniczek. Wnioskodawczynie chciałyby natomiast, żeby całą działkę nr 139, otrzymały uczestniczki, a wnioskodawczynie - spłatę. Spornym elementem rozstrzygnięcia w postanowieniu działowym Sądu drugiej instancji jest, więc sposób zadysponowania działką nr 139/4, co powoduje, że wartość tej działki wyznacza ekonomiczny wymiar przedmiotu zaskarżenia.

Ponieważ działka nr 139/4 oszacowana została na kwotę 89.000 zł, oznacza to, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od kwoty określonej w art. 519¹ § 2 k.p.c., a zatem skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 i art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego, zasądzonych od skarżącej na rzecz uczestniczki K. S. orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6, § 9 pkt 3 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).